

Vraždy z talíře

Dějiny zločinu? Ano, kdyby se nic nedělo, nebyly by dějiny a zločin začíná někde doma, když nás nikdo nevidí a my o něm jen s poťouchlým úsměvem sníme. Někdo zůstává u svých snů a někdo si je zhmotní. Jeden se spokojí s ukradenou žvýkačkou a druhý s vraždou. Proto jsou na světě policisté, psychologové, kriminalisté, analytici, zločinci a konečně i vězňové. Je to tak prosté. Jen zločin je složitý. Někdy. A někdy také tak prostý. Vraždí se pro lásku i nenávist. Pro hromadu peněz i pro málo a někdy jen pro nic za nic. Jen tak z nudy. A vraždy z nudy jsou ty nejšmutnější a nejhorší. Tedy podle mě.

Vychutnal sis mou pomstu?

Znovu jsem přičichla ke kastrolu, ze kterého se linula líbezná vůně hub na kmíně a krkovičky.

„Copak to tam kuchtíš?“ Zeptal se můj muž, kterého vůně vtáhla do kuchyně.

„No samozřejmě to, co máš rád.“ Odpověděla jsem s úsměvem, při kterém jsem se musela vážně moc přetvařovat. Nedočkavě nadzvedl poklici a přičichl: „Pohádka, ta vůně je pohádka.“ Jeho oči zářily. „Jsi vážně ta nejlepší kuchařka na světě.“ Pochválil mě. Škoda, že v jiných věcech mě už tak nechválil. Už rok měl poměr se svou sekretářkou a v podniku o tom věděl každý. Netajil se tím, to jen přede mnou se ušklíbl a odsekl: „Blbé řeči. Ty taky každému nalítneš, když lidi melou, co je napadne. Prostě mi závidí.“ Neřekla jsem nato už nic. Věděla jsem, že lže a bylo mi líto toho, že si ani pro mě nevymyslím nějakou ucházející lež. Nestála jsem mu zato. Má a vždycky mě měl za hloupou husičku, která mi spolkně všechno, co řekne.

„Jak je venku?“ Zeptala jsem se napjatě. Byli jsme totiž na naší chalupě na Šumavě.

„Pořád padá sníh, jestli bude padat celou noc, přibude ho nejméně metr.“ Utrousil a já se při jeho slovech usmála do hrnce z jídlem. Můj

plán, můj dlouho propracovaný plán se pomalu plnil a já se měla konečně dočkat pomsty.

„Pomsta chutná nejlépe studená,“ četla jsem v nějaké detektivce a proto jsem svou vraždu manžela dlouho a pečlivě promýšlela.

„Ano, nic se nesmí ponechat náhodě, všechno se musí promyslet a pořádně naplánovat do posledního detailu. K tomu patřilo i počasí. Teď jsme tady na chalupě, skoro zasypaní sněhem a když to takhle půjde dál, tak za pár dní nám přestane jít i elektřina. Bude to sice bez televize nuda, ale teď pár dní se to vydržet dá. Stačí jen vyhodit pojistky, už jsem si načetla jak to udělat zcela bezpečně a náhodou nebudou k mání žádné jiné. A tím pádem se vybijí časem i mobily. Jak smutné. Usmála jsem se.

„Vlastně jsi už po smrti.“ Znovu jsem na sebe mrkla do zrcadla a načechrala si kudrlinky.

„Jsi ještě holka k světu i když je ti dost přes padesát a ještě můžeš něco zažít. Třeba jen klid, pro začátek, i ten bude stačit. A maličkatý pejsek, takový jakého ti odjakživa zakazoval.“ Ze snění mě probral hlas manžela: „Jak dlouho ještě bude trvat, než dostanu krucinál najíst? Ty jsi ale lemra, bože koho jsem si to jen já vzal? Už od rána rachotíš u plotny a já mám hlad jak herec!“ Rychle jsem se zvedla a naložila mu na talíř obří porci masa s houbami a bramborami.

„No, že to trvalo. To musím na tebe pořád rvát? Ty nebudeš jíst?“ Neřekla jsem nic a on jen pokrčil rameny. Pak už znělo místností jen jeho mlaskání.

„Přidej mi ještě trochu toho sosu a houby!“ Zavelel a já vyskočila jako na povel.

„Pochutnal sis?“ Zeptala jsem se a vlastně tím chtěla říct: „Jak ti chutnala moje pomsta?“ Otráveně zabručel, že jídlo ušlo. Šel a pustil si televizi.

„Proč jsme sem vlastně jeli, takhle v zimě? Taková blbost, měli jsme zůstat v Praze. Ta pitomá výměna výtahu!“ Přihodila jsem polena do krbu a napila si vína. Večer proběhl v tichu. Muž si něco četl a já se dívala na televizi.

„Jak se můžeš dívat na takový blbiny? Já tě obdivuju, myslel jsem si že jsi chytřejší, ale ty se díváš na takovej sladák.“

„To bys koukal, jak jsem chytrá, tohle bys do mě neřekl ani ve snu.“ Myslel jsem si a skoro se nahlas uchychtla. Za tři dny jsem ho slyšela

jak běhá v noci na záchod a zvrací. Šla jsem jako myška ke sklepu a vyhodila pojistky. Hlasitě zaklel.

„Pojď sem a podej mi svíčku nebo zapalovač, krucinál! Kde jsou rezervní pojistky?“ Pokrčila jsem rameny.

„Hergot, ty jsi ale pitomá ženská, zatraceně, je mi zase šoufl.“

„Tohle je ale domácnost, ani pojistky tu nejsou a teď nemůžu najít ani svůj mobil. Co čumíš, dělej něco. Je mi zle.“ Skoro zakvílel a držel se za břicho.

„Uvařím ti heřmánek na kamnech.“ Čaj zvracel celou další noc. Ráno ležel vysílený v posteli.

„Je mi moc zle, musíš mi dojít pro pomoc.“

„Nikam nepůjdu, uvařím ti maximálně ještě další várku čaje. Venku je přes metr sněhu.“ Odsekla jsem.

„Prosím, udělej to pro mě.“ Zakvílel.

„Proč bych měla pro tebe něco dělat? Ty pro mě taky neděláš nic. Dokonce jsi mi nedovolil ani toho maličkatého pejska. Tak proč bych měla mít s tebou soucit? Prostě ses přejedl a jídlo ti nesedlo.“ Chytil mě za ruku.

„Ne, tohle není přejedení. Tohle je něco jiného. Je mi vážně zle. Mám strach, chápeš, mám strach, že tady umřu bez pomoci v hromadě sněhu.“

„Vím, co je strach, já se bála vždycky, když sis našel další a další milenky. Že zůstanu sama, víš? Ale to ty nepochopíš. Víš, že jsem tě milovala dost dlouho? Tuším, že to je teprve tři roky, nebo možná jen dva? Ne, budou to tři roky, co jsem zjistila, že mi nebudeš vlastně ani chybět a že tě nenávidím?“

„Co to tady žvaníš? Běž a někoho sežeň, slyšíš?“ Jeho ruka měla ještě sílu. Vytrhla jsem se mu a utekla do kuchyně. Přinesla jsem mu vodku. Vypil skoro celou láhev a usnul, i když trhaně. V noci se zase probрал.

„Já umírám, já to vím, dojdi pro někoho. Moc tě o to prosím.“ Viděla jsem jeho oči, ve světle svíčky obkroužené temnými stíny smrti.

„Jo, půjdu do vesnice, snad se tam doplazím. Ale dělám to jen z lásky k tobě. Nechci někde umrznout v závěji.“ Oblékla jsem si kožich a sněhule a vyrazila za ranního rozbřesku. Trvalo mi to hodinu a málem mě měli za hrdinku. Přijel pluh, hasiči a záchranka. I já pak dojela protaženou cestou do nemocnice.

„Bohužel, je mi to moc líto, ale váš manžel nemá naději. Jedná se o otravu houbami. Kdo u vás sbíral houby?“ Vykoktala jsem, že jen můj muž.

„On houby miloval.“ Slzy mi tekly jako hrachy. Hrát divadlo ještě umím dobře. Přijely i děti a pak zase odjely.

„Marto, jsi to ty? Já jim nevěřím, já přece houby znám, co mi to tady vykládají?“ Mlčela jsem. Jeho dech slábl.

„Marto, Martičko. Miluji tě, holčičko moje.“ Blábolil.

„Spi, to byly jen ty muchomůrky které ti je už na podzim přimíchala do koše.“ Pošeptala jsem. Jeho oči se naposledy otevřely a v nich se blesklo poznání.

Půl roku nato jsem seděla na chalupě, slunce svítilo a mezi pampeliškami se motalo to krásné chlupaté štěně. Zvedla jsem se a šla okolo pařezu a spatřila tam malé houbičky jako paraplíčka na tenké nožce. Zlostně jsem je rozkopala a pak vzala Mikiho na špagát a šla s ním tak nahoru, na kopec, kde byl rozptýlený manželův popel. Posadila jsem se na lavičku a usmála se do krajiny.

Nevěřím ti ani slovo!

Tátu jsem nikdy nepoznala a vlastně mi ani nechyběl. Bylo mi málo přes třináct, když se máma opravdovsky zamilovala. Ano, tehdy po svatbě s Arnem jakoby zkrásněla a omládlá. Viděla jsem, jak moc zamilovaná je a přála jí tu pozdní lásku, i když já jejího manžela moc nemusela. Připadal mi takový moc navoněný a prostě mi neseseděl.

„Arnošt je báječný.“ Máma jen zářila. Byla jsem také zamilovaná. Čas běžel a mě bylo čtrnáct a právě jsem se zamilovala do Jakuba. Už jsem také věděla, jak moc sladce chutná láska a jak krásné je mazlení.

„Tak co, máš kluka?“ Zeptal se mě Arnošt, když byla máma z dohledu. Přiblížil se ke mně a pošeptal mi do ucha: „A už jste to spolu dělali?“ Zrudla jsem jako malina. Rozesmál se.

„Blbec!“ Myslela jsem si. Měsíc nato jela máma na služební cestu. Tu noc jsem se probudila zrovna ve chvíli, kdy si ke mně lehal.

„Co to děláš? Ne, já nechci!“ Přitiskl mu svou velkou ruku na ústa a znásilnil mě.

„Nebul, tvůj kluk by mi mohl děkovat, musí tě to někdo naučit a já jsem dobrý učitel. Tvoje máma je se mnou tak spokojená, že se za mě

dokonce vdala. A mámě ani slovo. Jasný? Přece nechceš, aby byla nešťastná a to mi věř, že by nešťastná byla.“ Máma přijela další den a já se jí vymluvila, že mám chřipku. Naklonila se nade mne a jemně pohládila rukou po tváři.

„Tak si odpočiň, holčičko.“ Arnošt mě navštěvoval v ložnici teď pravidelně. Vždy když máma usnula. Pomalu jsem začala chápat, že jí něco dává do pití. Sex se mi zhnusil a tím začal trpět i vztah s Jakubem. Začali jsme se hádat a nakonec to byl on, kdo navrhl rozchod. V té době jsem si ráno probouzela s tím, že mi byla špatně od žaludku a můj nos začal být citlivý na různé pachy, které jsem dříve ani nevnímala. Sama jsem si koupila těhotenský test. Pochopitelně, byl pozitivní. Skoro jsem se sesypala. V noci za mnou přišel zase Arnošt.

„Vypadni, budu křičet. Copak ti nestačí v jakém jsem průšvihů?“ Pozvedl obočí. Když se dozvěděl, že jsem těhotná, spokojeně se usmál „No vida, to bych do tebe neřekl? Tak se podívej holčičko, aby mezi námi bylo jasno, to dítě, moje dítě si necháš. Stačí, když řekneš, že ho čekáš s tím svý Jakubem. A bude to vyřešený. Vdáš se a hotovo. Stejně jsem na sebe pyšnej, s tvojí mámou bych dítě nikdy neměl. Překvapila si mě a to příjemně. Nesnaž se mě podrazit jasný? Nechceš přece vidět mámu na psychiatrii, To víš, že bych jí přesvědčil, že ses ke mně, jak ona zavřela dveře, chovala jako coura a já slaboch, podlehl.“ Pomalu zavřel dveře. Ráno na mě při snídání mrknul a pak mi šlápnul na nohu.

„Mami, jsem asi těhotná. Tedy určitě.“ Máma přestala žvýkat a podívala se na mě vyděšeně a zalapala po dechu.

„Ježiši kryste! Musíš to dát pryč? Rozešli jste se, nebo se pletu? Zkazíš si život, chtěla jsi studovat. Holčičko, je ti teprve patnáct, co budeš dělat s dítětem? Dáš to pryč, že ano? Měj rozum, zkazíš si život.“

„Ten už mám stejně zkaženej.“ Myslela jsem si a tekly mi slzy. Arnošt jí skoro zuřivě přerušil: „Ty nutíš svou dceru k interrupci? No to nemůžeš myslet vážně? Sice nejsem její otec, ale snad mohu k tomu taky něco říct? Co kdyby pak nemohla mít už děti, to si chceš vzít na